

PHẦN IV

Mẫn Khuê cất giọng phàn nàn:

– Cô Khải My thật khó chịu, em không muốn va chạm mà cứ bị hoài. Cô ta muốn gì cứ việc "quay" anh.

Khoa Trung kêu ca:

– Trời đất! Sao lại "quay" anh ? Anh chỉ muốn né tránh.

Mẫn Khuê nói với vẻ thản nhiên:

– Anh là hôn phu của cô ta mà né tránh gì ?

– Hôn phu gì ? Em không thấy chiến tranh xảy ra liên tục sao.

Ra vẻ hiểu biết, Mẫn Khuê nhận xét:

– Tính cô ta như thế. Thích gây, thích sai, thích la rầy quát tháo.

Thở dài thậm thượt, Khoa Trung bộc lộ:

– Bởi vậy anh chỉ muốn rời khỏi nơi đây. Anh chán ngấy rồi.

Mắt nhìn Khoa Trung lom lom, Mẫn Khuê hồn nhiên:

– Anh có gì mà chán. Em đây mới chán vì bị khinh khi, xem thường. Em chỉ muốn rời khỏi đây.

Khoa Trung gật nhẹ:

– Anh cũng vậy thôi. Ngay sau buổi lễ đính hôn, anh chỉ muốn rời khỏi đây ngay.

Mẫn Khuê lắc đầu:

– Anh không đi được đâu.

– Tại sao ?

– Ai cho mà đi!

Vừa trả lời, Mẫn Khuê vừa sắp xếp lại mấy bức tranh và phòng làm việc của Khoa Trung giọng phê phán:

– Phòng anh dạo này sao bề bộn quá, uổng công em đã khen anh ngăn nắp.

– Tại anh chán nản quá.

Mẫn Khuê hồn nhiên:

– Chán nản không có nghĩa là mất trật tự nghe!

Khoa Trung bật cười trước lời vô tư của Mẫn Khuê:

– Đúng là không thể bề bộn được với em.

Bất chợt, Mẫn Khuê cất tiếng hỏi:

– Em đố anh, người mẫu của anh có gọn gàng ngăn nắp không ?

Khoa Trung gơ tay đầu hàng:

– Thà hỏi em, anh còn đoán được.

Mẫn Khuê trề môi:

– Người mẫu của anh mà anh không đoán được sao ?

– Thì có gì đâu mà đoán không ra. Cô ta là cô chủ đầy quyền uy nên luôn bề bộn để sai đây đó dọn dẹp chứ.

– Chí lý!

Khoa Trung khen rồi bảo:

– Thôi, em đừng nhắc đến cô ta nữa. Nói chuyện chăm sóc bà đi.

Mẫn Khuê lắc đầu:

– Chuyện này thì em không thích nói. Chẳng lẽ kể với anh rằng 2 bà cháu có cá tính giống nhau.

– Em thật là...

Cả 2 cười thoải mái. Chỉ ở bên Mẫn Khuê, Khoa Trung mới có giây phút vui tươi, dễ chịu. Cô như đứa em nhỏ mà anh tin cậy đang chia sẻ với anh những muộn phiền.

Bất ngờ Khải My bước vào phòng của Khoa Trung. Thấy 2 người vui vẻ bên nhau, cô rít giọng:

– Trời ạ! Mày chăm sóc nội tao mà ở đây giỡn hót với anh Khoa Trung hả ?

Mẫn Khuê nhẹ giọng phân trần:

– Tôi chỉ dọn dẹp phòng giúp anh ấy thôi.

Trùng mắt với Mẫn Khuê, Khải My nạt ngang:

– Chùng nào tao sai mới làm chứ, không được tự tiện vào phòng anh ấy.

Thấy Khải My tỏ uy quyền, Khoa Trung bực dọc:

– Phòng của tôi, cô đừng chen vô!

Khải My nhoèn miệng cười, nũng nịu với Khoa Trung:

– Em là vợ sắp cưới của anh, em có quyền chen vô để lo cho anh chứ.

Khoa Trung nhăn mặt:

– Yêu cầu cô rút lại lời nói đó đi!

– Em sẽ nói nữa.

Đề 1 ngón tay lên môi Khoa Trung, Khải My quả quyết. Anh bực dọc ngó lơ chỗ khác. Cô quay qua Mẫn Khuê hạ lệnh:

– Mà đi về lo cho nội tao đi. Từ nay, cấm héo lánh tới phòng của anh Khoa Trung, nghe chưa.

Mẫn Khuê dùng dằng bước ra sau khi đã để lại cho Khải My 1 cái liếc dài ngoằng.

Sau khi Mẫn Khuê đi ra, Khải My ngồi xuống ghế bắt đầu phỏng vấn Khoa Trung:

– Con nhỏ đã ở phòng anh bao nhiêu lâu rồi ?

Khoa Trung gằn giọng:

– Cô không được hạch sách tôi!

– Em có quyền! Em cần phải biết!

– Hừm!

Khải My xuất hiện trong phòng là đại họa cho Khoa Trung, anh không muốn nói gì với cô. Vì thế Khải My thêm tức tối. Giọng cô gay gắt:

– Anh cần dọn dẹp thì gọi chị Năm.

Rồi vẫn chưa vừa ý, Khải My phán lệnh tiếp:

– Anh muốn sai con nhỏ ở thì phải có mặt em, nghe chưa ?

Khoa Trung nhún vai:

– Tôi không cần sai ai cả.

Ánh mắt sắc sảo của Khải My ghim vào mặt Khoa Trung, giọng cay cú:

– Đừng tưởng tôi không biết gì. 2 người lén lút trong phòng làm gì có trời biết.

Khoa Trung cao giọng:

– Tôi làm gì thì tôi biết. Yêu cầu cô đừng nói những lời lệch lạc bậy bạ đó.

Khải My trở giọng ngọt dịu:

– Ủ, thì thôi! Anh không có gì thì tốt. Anh ở đây, anh có dám làm gì đâu nào.

Hồng cầu trong người Khoa Trung sôi sục, nhưng anh cố nén cơn giận. Gây sự với Khải My thì có ích gì chứ.

Đưa mắt nhìn khắp gian phòng của Khoa Trung, Khải My cất giọng ấm mượt như nhung:

– Phòng anh ở hơi chật lại bày biện tranh vẽ nữa. Để em nói với ba chuyên cho anh vào căn phòng trên lầu cạnh phòng em nhé!

Khoa Trung lắc đầu:

– Tôi ở đây được rồi.

Anh định bảo cô: "Làm quá, tôi dọn đi ở chỗ khác" nhưng thôi.

– Anh đừng lo, căn biệt thự này rộng thênh thang còn nhiều phòng lắm!

– Điều đó chẳng liên quan gì đến tôi.

Khải My ngưng nguẩy nhìn Khoa Trung trách móc:

– Anh kỳ ghê! Mỗi lần em nói chuyện nghiêm túc với anh thì y như là anh muốn gây sự với em.

Khoa Trung khoát tay làm 1 cử chỉ dứt khoát:

– Tôi không chuyện gì để nói với cô. Xin cô hãy để tôi yên!

Tì cảm trên vai Khoa Trung, Khải My ồm ờ:

– Em có làm gì anh đâu mà không yên ?

– Tôi muốn yên tĩnh làm việc.

Khải My nổi câu:

– Anh muốn đuổi em ra à ? Không để đâu! Nhà này của em, em có quyền ở đâu tùy ý.

Giọng Khoa Trung nặng trĩu:

– Tôi biết! Tôi không có giành.

Khải My cười mon:

– Được người ta chiếu cố rồi làm bộ. Anh cứ làm việc đi, em ngồi đây canh chừng anh!

– Có cô, tôi chẳng làm gì được.

– Em có phá anh đâu.

Khoa Trung đứng bật dậy:

– Được rồi! Nhà cô cô cứ ở!

1 lần nữa, anh lao ra khỏi phòng trong niềm khó chịu vô biên.

o O o

Cầm túi xách rau cải đưa cho Mẫn Khuê, Khải My căn dặn:

– Mà làm thức ăn cho bà nội ăn cơm trưa đi! Sắp tới giờ rồi.

Mẫn Khuê đỡ túi xách phân vân:

– Công việc nấu cơm của chị Năm mà!

Khải My sừng sộ:

– Tao sai chị Năm đi công việc rồi. Mà nấu không được sao ? Mà vẫn cho bà ăn cơm mỗi ngày mà.

– Nhưng tôi đang chăm sóc bà.

– Mà y cứ lo nấu đi, chứ không còn cách nào. - Khải My căn dặn tiếp - Nấu cho bà ăn thôi. Cả nhà khỏi. Mà y nấu canh tần ô với thịt nạc và rau bí xào tỏi, bà rất thích mấy món rau.

Mẫn Khuê xuống bếp làm các món ăn cho bà Trâm Anh theo yêu cầu của Khải My. Xong xuôi, Mẫn Khuê định lấy chén đĩa dọn ra thì Khải My chạy ào lại:

– Mà y lên hỏi xem bà ăn cơm giờ này chưa ? Bà cũng khó tính lắm.

Khó như cô là cùng. Mẫn Khuê thâm nhủ và bước đi. Lát sau Mẫn Khuê trở xuống bếp.

– Bà bảo bà đói bụng rồi.

– Vậy mà dọn cho bà ăn đi! Tao về phòng đây.

Nói xong, Khải My phóng nhanh về phòng như 1 tia chớp. Mẫn Khuê làm lúi dọn cơm cho bà Trâm Anh ăn.

Ăn cơm xong, Mẫn Khuê đẩy xe đưa bà Trâm Anh đi dạo 1 vòng rồi vào phòng nghỉ ngơi.

Bà Trâm Anh nằm mà không ngủ được. Bỗng bà kêu đau bụng và rên la quần quai.

Mẫn Khuê hoảng hốt lấy dầu xoa cho bà.

Chưa xong thì bà ói mửa văng tung tóe, Mẫn Khuê sợ quá chạy đi gọi Khoa Trung.

Khoa Trung chạy đến khám cho bà Trâm Anh. Thấy tình hình nguy ngập, anh bảo:

– Đưa bà đi cấp cứu ngay!

Mẫn Khuê lo lắng:

– Trời ơi! Bà có sao không ? Bà bị gì hả anh ?

Khoa Trung trấn an cô:

– Anh cũng không biết sao nữa.

Mẫn Khuê than thở:

– Bà vừa mới ăn cơm rất vui vẻ, sao bị bệnh đột ngột thế này.

Khoa Trung chột hỏi:

- Bà ăn cơm lâu chưa ?
- Khoảng 1 tiếng đồng hồ.
- Em cho bà ăn với thức ăn gì ?
- Rau bí, rau...

Khoa Trung phẩy tay ngăn lại:

- Thôi thôi, chắc bà bị ngộ độc thức ăn rồi.

Mẫn Khuê quỳnh quáng:

- Em rửa rau sạch lắm mà.

Khoa Trung hồi hả bỗng bà Trâm Anh ra ngoài, Mẫn Khuê hấp tấp chạy đi gọi xe.

Nhà không có ai, 2 người báo cho Khải My hay.

Xe vừa đến, Khải My đồng dục ra lệnh:

– Để 1 mình anh Khoa Trung đưa bà đi cấp cứu được rồi. Anh ấy là bác sĩ thành thạo mọi việc. Còn mày, ở nhà tao bảo!

Mẫn Khuê muốn đi theo bà Trâm Anh nên bảo:

- Tôi chăm sóc bà quen rồi, để tôi theo.

Khải My nạt ngang:

- Tao bảo mày phải nghe. Không được cãi!

Cứu người là cần thiết nên Khoa Trung đã đưa bà Trâm Anh lên xe tắc xi đi ngay.

Khải My kéo Mẫn Khuê vào trong, cất giọng khô đanh:

- Gọi ông nội mày vào đây cho tao!

Mẫn Khuê nhanh chóng đi gọi ông Tư Đạm và biết có chuyện chẳng lành xảy ra.

Khi 2 ông cháu Mẫn Khuê đến, Khải My đồng dục ra lệnh:

– 2 ông cháu ông hãy thu xếp rời khỏi đây ngay.

Chẳng biết ắt giáp gì, ông Tư Đạm chung hứng ngó Khải My:

– Tại sao ông cháu tôi phải rời khỏi đây ?

Nhịp nhịp chân, Khải My nhìn xoáy vào ông Tư Đạm, giọng ngang ngạnh:

– Tại sao à ? Ông hãy hỏi đứa cháu yêu quý của ông thì rõ.

Ông Tư Đạm quay sang Mẫn Khuê:

– Có chuyện gì vậy con ?

Mẫn Khuê e dè đáp:

– Con có làm gì đâu.

Ném cho Mẫn Khuê tia nhìn sắc bén, Khải My cao giọng kết tội:

– Mày hại bà nội tao phải đưa đi cấp cứu rồi kia. Có ngày chắc mày gây tai họa.

Mẫn Khuê phân trần:

– Tôi vẫn chăm sóc bà bình thường chứ có gì đâu.

Khải My giận dữ:

– Mày làm cho nội tao bị ngộ độc, còn chối hả ?

Mẫn Khuê khổ sở lắc đầu:

– Cô nói oan cho tôi! Tôi có làm gì đâu mà bà bị ngộ độc.

– Thức ăn mày vừa cho bà ăn...

– Tôi nấu theo ý cô dặn.

– Nhưng mày làm không cẩn thận. Rau mày rửa không kỹ. Trời ơi! Tao còn lạ gì thói làm ăn ẩu của mấy người giúp việc.

Ông Tư Đạm lên tiếng:

– Cô nói sao chứ Mẫn Khuê chăm sóc bà rất cẩn thận và vệ sinh sạch sẽ. Nó rửa rau rất kỹ.

Khải My gất giọng:

– Ông đừng có bênh cháu ông!

Mẫn Khuê nhăn mặt phân bua:

– Tôi ngâm rau và rửa kỹ nhiều nước, làm sao bị ngộ độc được ?

– Làm sao mà bảo đảm được! Rau bây giờ người ta xịt thuốc dữ lắm. Mà không thấy báo đăng mấy vụ ngộ độc xảy ra liên tục sao ?

Mẫn Khuê lắc đầu:

– Tôi nghĩ bà không phải ngộ độc rau đâu.

– Mà không phải bác sĩ làm sao biết.

Khải My trề môi với vẻ khinh thường rồi hạ lệnh:

– Thôi, không nói gì nữa! 2 ông cháu hãy xếp quần áo rời khỏi đây ngay. Tôi cho 1 số tiền, đi chỗ khác làm ăn. Đi càng xa càng tốt!

Ông Tư Đạm đầy vẻ hoang mang. Khi không Khải My kiếm cớ đuổi ông cháu ông đi. Ông tức lắm, cố nói giọng cứng:

– Ông chủ thu nhận ông cháu tôi, cô muốn gì phải có ý kiến của ông chủ.

Khải My buông giọng hách dịch:

– Ba tôi đi làm ăn ở nước ngoài. Mọi việc ở nhà do tôi quyết định.

Ông Tư Đạm phàn nàn:

– Khi không cô đuổi ông cháu tôi đi. Vô lý quá!

Mở ngăn kéo đưa 1 xấp tiền cho ông Tư Đạm, Khải My nói nhanh:

– Tôi cho ông cháu ông 1 số tiền. Đi ngay đi, đừng nói gì nữa!

Thấy ông Tư Đạm và Mẫn Khuê vẫn đứng im không nhúc nhích, Khải My giở giọng đe dọa:

– Hay là 2 ông cháu ông còn chờ tôi đưa vụ này ra công an ? Tôi mà đưa ra thì con Mẫn Khuê không được yên đâu. Canh và rau còn kia, tội nó rành rành đó.

Ông Tư Đạm đưa mắt nhìn Mẫn Khuê. Cô mơ hồ hiểu thâm ý của Khải My. Nhưng 2 ông cháu "thấp cổ bé miệng" đâu biết làm gì. Thấy Mẫn Khuê đứng thờ ra, ông Tư Đạm giục:

– Thôi, thu xếp quần áo rồi đi con! Cô ấy đã không muốn ông cháu mình ở đây nữa.

Mím môi, Mẫn Khuê bước vào trong, ông Tư Đạm cũng bực bội đi vào. Cả 2 không nhìn thấy nụ cười nham hiểm trên môi Khải My.

2 ông cháu Mẫn Khuê trở về quê cũ ở Đà Lạt sống trong căn nhà lá tuềnh toàng ven đồi.

Đà Lạt thông reo vi vu, gió thổi rì rào. Buổi sáng, buổi chiều sương giăng bảng lảng, không khí lạnh lẽo. Tuổi trẻ như Mẫn Khuê thì thích hợp với không khí lạnh. Còn ông Tư Đạm lớn tuổi rồi, lại thêm chứng bệnh viêm phổi cũ tái phát, ông không thể nào chịu nổi. Vào thành phố bao năm nay, ông đã quen với không khí ẩm nóng, giờ trở về Đà Lạt sống thật là khó chịu.

Những ngày mới trở về, ông Tư Đạm nhờ những người quen giúp đỡ. Ông đã nhận được công việc tưới rẫy. Nhưng chỉ mấy ngày thôi, nước lạnh đã quật ông ngã bệnh, ông đành phải nghỉ làm.

Mẫn Khuê đi hái trà thuê, tiền lãnh mỗi ngày đủ cho 2 ông cháu đắp đổi qua ngày.

Về Đà Lạt sống rất tự do thoải mái, chỉ có 2 ông cháu không bị Khải My xét nét, Mẫn Khuê thật sự dễ chịu, nhưng có 1 chút buồn. Cô không biết tại sao buồn.

Đến bây giờ, Mẫn Khuê cũng không biết tại sao bà Trâm Anh bị ngộ độc. Chỉ 1 chút rau bí, rau tần ô, Mẫn Khuê đã rửa rất kỹ, thế mà bà Trâm Anh ăn vào bị đau bụng, ói mửa. Mẫn Khuê đã nấu chín chứ không để cho bà ăn sống, tại sao bà bị ngộ độc? Tại sao?

Mẫn Khuê như đầu vì chuyện này, nhưng lúc đó cô không có thời gian suy nghĩ đã bị Khải My đuổi đi rồi. Bây giờ rộng thời gian suy nghĩ thì Mẫn Khuê cũng không biết gì hơn.

Trước mắt Mẫn Khuê là ông nội cần được chăm sóc chứ không phải là bà Trâm Anh. Không có Mẫn Khuê thì đã có người khác chăm lo cho bà già quý tộc giàu sang.

Ông nội chỉ có 1 mình Mẫn Khuê. Ban ngày Mẫn Khuê đi hái trà, chiều tối mới trở về với ông lo cơm nước giặt giũ.

Lúc nào Mẫn Khuê cũng muốn cho ông nội vui vẻ để quên hết mọi ưu phiền ốm đau.

– Nội ơi! Nội ở nhà 1 mình có buồn không ?

Ông Tư Đạm cố mỉm cười trấn an cháu gái:

– Nội lúc nào cũng 1 mình nên không thấy buồn.

Mẫn Khuê nấu cơm, 2 ông cháu ăn. Ăn xong, cô nhắc ông uống thuốc thì ông bảo:

– Nội chỉ cảm lạnh chút xíu thôi, cần gì uống thuốc hả con.

– Nội đừng có xem thường, chứng cảm lạnh của nội không đơn giản đâu.

Ông Tư Đạm cố nở nụ cười:

– Bệnh của bà chủ con mới trầm trọng chứ bệnh ông thì có nhằm nhò gì.

Mẫn Khuê trở giọng nói theo ông Tư Đạm:

– Vâng. Con biết bệnh của nội không sao, nhưng nội hãy cố ăn và uống thuốc đầy đủ và giữ gìn sức khỏe, bệnh của nội sẽ khỏe ngay.

Ông Tư Đạm cố nén cơn ho:

– Con nói giống như là bác sĩ và cô hộ lý nói với bệnh nhân vậy ?

Mẫn Khuê mỉm cười:

– Thì con là cô hộ lý chăm sóc cho bệnh nhân quen rồi.

Ông Tư Đạm chột ho mấy tiếng nữa. Mẫn Khuê kêu lên:

– Nội lại ho nữa rồi. Nội vào nằm nghỉ đi. Ở nhà, nội nhớ đừng có dầm nước nghe.

Ông Tư Đạm lắc đầu:

– Nội có làm gì mà dầm nước.

Như chiếc lá héo, ông Tư Đạm lão đảo đi lại giường nằm. Ông húng hắng ho mãi.

Ông Tư Đạm bệnh cũng khá nặng mà cố giấu Mẫn Khuê. Cô vì sinh kế mà phải đi làm mỗi ngày không thể ở nhà chăm sóc ông. Ông trở bệnh nặng, Mẫn Khuê không hay.

1 buổi chiều, Mẫn Khuê đi làm bị 1 cơn mưa to kéo dài. Đợt mưa nhiều lần, cô mới về đến nhà.

Mẫn Khuê về đến nhà thì trời đã nhá nhem tối. Cát tiếng gọi không nghe ông nội trả lời, Mẫn Khuê vội đốt đèn lên và kinh hoàng khi thấy ông nội đã trút hơi thở cuối cùng từ lúc nào. Trời mưa lạnh, ông bị viên phế quản nặng, sùi bọt mép lúc nào không ai hay. Mẫn Khuê kêu gào thảm thiết.

Ông nội qua đời bỏ 1 mình Mẫn Khuê bơ vơ trên cõi đời này. Cô muốn thét lên cho thấu đến trời xanh. Sao ông trời bất công với Mẫn Khuê quá! 2 ông cháu nghèo nàn cơ cực nuôi nhau, vậy mà ông trời cũng không để cho ông nội sống cùng với cháu.

Không còn 1 người thân, Mẫn Khuê cô độc vô cùng. Cô không biết từ đây phải sống ra sao? Cuộc đời vô định, tương lai mờ mịt.

Buồn bã, Mẫn Khuê ra phố xin việc làm. Cô được nhận vào làm phụ bếp cho 1 nhà hàng.

Mẫn Khuê làm việc hăng say để quên nỗi buồn cô đơn. Những tưởng cô sẽ làm việc và tá túc ở nhà hàng mãi, nhưng lại gặp chuyện xui rủi xảy ra. Mẫn Khuê suýt bị ông chủ nhà hàng làm hại.

Mẫn Khuê quyết định rời khỏi nhà hàng. Cô phải xa lánh phố xá lao xao mà về vùng núi rừng yên ả.

Mấy ông bạn của ông Tư Đạm ngày xưa làm nghề hầm than ở trong rừng, Mẫn Khuê phụ họ làm công việc nhẹ.

Có người ái ngại nói với Mẫn Khuê:

– Cháu là con gái mà theo mấy ông, mấy bác hầm than sẽ đen thui luôn. Hãy tìm công việc khác!

Mẫn Khuê mỉm cười:

– Các ông làm được, cháu làm được.

1 ông thì động viên:

– Tạm thời cháu cứ làm rồi kiếm 1 công việc khác vậy.

1 ông cất giọng ngâm nga:

"Chim quỳên xuống đất ăn trùn
Anh hùng lữ vận lên rừng đốt than".

Ông khác chính lại:

- Nó có phải là anh hùng đâu.
- Cháu anh Tư Đạm là tiểu thư.
- Mai một hết lữ vận rồi tiểu thư làm lớn đó nghe!

Mọi người cười vang vui vẻ. Mẫn Khuê rất thích làm việc chung với họ. Những người dân chân chất hiền lành.

Dãi dã quỳ vàng nghiêng nghiêng trong nắng làm lóa mắt Mẫn Khuê.

Dãi quỳ! Dãi quỳ đẹp làm sao!

Những đóa dã quỳ rạng rỡ soi bóng dưới dòng suối trong vắt. Cảnh đẹp như 1 bức tranh.

Mẫn Khuê chạnh lòng nhớ bức tranh dã quỳ Khoa Trung đã vẽ.

Lần đi Đà Lạt trước có Khoa Trung, có bà Trâm Anh. Lần này ở Đà Lạt chỉ có mình Mẫn Khuê lẻ loi, đơn độc.

1 cơn gió nhẹ thổi qua. Thảm dã quỳ lượn sóng lung linh. Yêu biết bao loài hoa hoang dại. Tuổi thơ của Mẫn Khuê đã gắn bó với dã quỳ.

Dãi quỳ đưa Mẫn Khuê về vùng ký ức tuổi thơ xưa. Kỷ niệm về dã quỳ vẫn còn đọng đầy nỗi nhớ, nhưng tất cả mơ hồ quá. Tất cả lần khuất xa xăm.

Trong tim Mẫn Khuê vang lên bài "Gió dã quỳ" 1 thưở đầu yêu.

"Nhu nổi buồn lang thang vào bóng tối

Em thổi thảo nguyên và những phía quỳ vàng

Mây thôn thức bên mặt trời phố núi

Cơn mơ nào dằng dặc Cao nguyên.

*Từng cơn gió hoang đường như ngựa hí
Nhuộm bazan lãng đãng sắc màu
Ngòm ngợp nắng trong ào ào gió thổi
Tóc mây nào em gọi cho đêm.
Và 1 dòng sông ám ảnh cõi vô hình
Miền xa khuất trôi nhanh về xa lạ
Và em vẫn 1 mình như lá
Thuở địa đàng thanh thản trái cấm rơi.
Gió dã quỳ hoang dại tuổi thơ tôi
Thối thắm thắm xa xưa miền cổ tích
Miên man Cao nguyên xanh màu u ịch
Sắc vàng nào lưu luyến có bazan..."*

Mẫn Khuê ngẩn ngơ ngắm vạt quỳ vàng óng.

Núi đồ lạng im. Bờ suối vắng vẻ. Dã quỳ nở rộ cho ai xem. Dã quỳ nở cho ta, 1 mình ra xôn xao nhìn ngắm dã quỳ.

– Ôi! Có phải Mẫn Khuê đấy không ?

Tiếng gọi nghe như mơ hồ huyền hoặc vang lên. Mẫn Khuê giật mình quay lại.

Ngỡ như trong mơ, Khoa Trung đứng đó nhìn Mẫn Khuê, nở nụ cười làm cô nao nao lòng. Nụ cười lấp ló màu hoa quỳ vàng tươi.

Sửng sốt mấy giây, Mẫn Khuê mới rôi rít reo lên:

– Ôi, anh Khoa Trung! Anh đi Đà Lạt à ?

Mắt Khoa Trung ánh lên nét mừng rỡ:

– Anh đi công tác từ thiện tại trại cai nghiện ma túy ở đây. Ôi, may quá! Đâu ngờ được gặp lại em.

Mẫn Khuê hỏi nhanh:

– Bà khỏe hả anh ?

– Nhờ cấp cứu kịp thời nên mấy ngày sau bà đã khỏi.

Mẫn Khuê vẫn đầy thắc mắc:

– Bác sĩ ở bệnh viện chẩn đoán thế nào hả anh ?

Khoa Trung đáp nhanh:

– Bà bị ngộ độc thức ăn.

Mẫn Khuê ái ngại:

– Em rửa rau kỹ lắm mà.

– có thể có 1 độc tố nào đó lẫn trong rau.

Khoa Trung đáp rồi hỏi lại Mẫn Khuê:

– Em hãy kể lại chuyện đó cho anh nghe đi!

Mẫn Khuê chậm rãi kể:

– Bình thường chị Năm đi chợ mua thức ăn rồi làm cơm, em phụ dọn lên cho bà ăn. Hôm nọ, chính cô Khải My mua về bảo em nấu. Lúc em nấu xong, cô ấy xuống bếp bảo em lên hỏi bà ăn chưa rồi hãy dọn.

Khoa Trung kết luận:

– Có thể lúc em đi, cô ta đã bỏ thứ gì vào canh rau.

Mẫn Khuê kêu lên với vẻ sợ hãi:

– Trời ơi! Ghê quá vậy!

– May mà bà còn sống nên không ai tìm hiểu chuyện này.

Mẫn Khuê lo lắng:

– Nếu không thì đã có liên quan đến em rồi. Nhưng em đâu có biết gì.

Khoa Trung trấn an Mẫn Khuê:

– Em vô tội.

– Thế mà cô Khải My đã hăm dọa và bắt buộc ông cháu em phải đi ngay.

Khoa Trung hỏi lại:

– Cô ta đuổi ông cháu em hả ?

– Ông em nói cách nào cũng không được.

Khoa Trung bảo:

– Thế mà khi anh về bảo em đến bệnh viện với bà thì cô ta bảo: nghe bà bị ngộ độc, em sợ bị liên lụy nên 2 ông cháu bỏ trốn rồi.

– Anh có tin cô ta không ?

– Anh đâu có tin.

– Lúc ấy cô ta giữ em lại không cho đi với anh rồi kêu 2 ông cháu vào đuổi thẳng.

Khoa Trung tặc lưỡi:

– Khải My cũng ghê thật đấy!

Mẫn Khuê trầm giọng:

– Nếu bà có bề gì chắc cô ta sẽ đổ trách nhiệm cho em.

Khoa Trung xua tay:

– Thôi, đừng nói chuyện đó nữa! Hãy nói về em đi! 2 ông cháu về Đà Lạt thế nào ? Ông nội em khỏe chứ ?

Mẫn Khuê ngậm ngùi:

– Nội em đã qua đời rồi.

Khoa Trung sững sốt:

– Nội mất rồi ư ?

Mẫn Khuê kể mọi chuyện cho Khoa Trung nghe rồi thở dài ảo não:

– Hiện nay em không biết làm sao mà sống. Làm than thì bấp bênh, mà ra phố thì sợ lắm rồi. 1 mình buồn quá, chiều nào em cũng thơ thẩn ra bờ suối ngắm dã quỳ.

Trầm ngâm suy nghĩ 1 lúc rồi Khoa Trung nói nhanh:

– Anh có tìm cho em 1 chỗ làm.

– Em luôn mong có 1 việc làm.

– Em có muốn trở về thành phố không ?

Mẫn Khuê lắc đầu liên tục:

– Em thích ở Đà Lạt hơn.

Khoa Trung gật đầu hứa hẹn:

– Được rồi, anh sẽ nói với thằng bạn anh làm bác sĩ trong trung tâm cai nghiện, nhờ nó thu xếp cho em làm hộ lý.

Mừng rỡ, Mẫn Khuê reo lên như đứa trẻ được quà:

– Ôi! Em cảm ơn anh nhiều!

– Khoan đã! Em hãy chờ kết quả rồi hãy cảm ơn!

– Gặp anh, em mừng lắm. Giờ em chỉ còn có anh là người thân duy nhất.

Khoa Trung thân mật bắt tay Mẫn Khuê:

– Anh cũng rất vui khi được làm người thân duy nhất của em.

Nắng lao xao trên thảm dã quỳ. Mấy chú bướm đủ màu sắc bay rập rờn. Mẫn Khuê thích thú với tay hái mấy đóa dã quỳ nghiêng nghiêng bên bờ suối.

2 người thong thả dạo bước quanh đồi dã quỳ vàng.

Gió thổi vi vu. Hàng thông xanh trĩu khúc nhạc du dương.

Trời chiều loang loáng nắng. Đám mây trắng bàng bạc chùng chùng như bay xuống đậu lưng chùng trên ngọn núi xa.

Khoa Trung cao hứng đọc bài thơ "Dã quỳ vẫn nở":

"Lang thang trên đồi quỳ

Nghe thu về trong gió

Chón xưa chừ bờ ngõ

Rối nhịp bàn chân ai

Dã quỳ vàng phôi phai

Hẹn cùng ta có nhớ

Bao năm đời lỡ dở

*Bao năm đời đa đoan...
Ta bây chừ cô đơn
Lối xưa quỳ vẫn nở
Con đường vàng rực rỡ
Gió đưa mùa hương về
Xua ngày dài lê thê.
Lung linh đời dã quỳ
Bâng khuâng chiều thương nhớ
Yêu người từ muôn thuở
Người đi rồi... có hay.
Dã quỳ nở cho ai ?..."*

Lặng đi vì xúc động, Mẫn Khuê tưởng chừng như tâm sự chính mình.

– Hay quá! Bài thơ của anh phải không ?

Mẫn Khuê buột miệng khen. Khoa Trung mỉm cười không đáp. Mẫn Khuê nhìn anh với ánh mắt ấm áp:

– Anh đa tài ghê! Là bác sĩ giỏi, lại còn vẽ đẹp, làm thơ hay nữa.

Khoa Trung cười khiêm tốn:

– Tài gì đâu! Anh thích thì làm chơi cho vui vậy mà.

– Anh chép bài thơ dã quỳ cho em nhé!

Mẫn Khuê gật đầu vui vẻ:

– Em thích lắm chứ. Em cứ tưởng bài thơ dành riêng cho em vậy.

Khoa Trung nhìn Mẫn Khuê cười hóm hỉnh:

– Anh viết cho anh, nếu em thấy đúng thì anh dành cho em đó.

Mẫn Khuê cười khen:

– Anh hào phóng ghê!

Nhìn thấy đôi môi hồng thắm như cánh sen hồng của Mẫn Khuê nở nụ cười rạng rỡ, Khoa Trung cất giọng ôn hòa:

– Làm gì cho em vui là anh sẵn sàng.

Thảm đã quỳ rung rinh trong gió. Khoa Trung hái 1 đóa hoa vàng rực trao cho Mẫn Khuê.

– Dã quỳ nở cho ai ?

Mẫn Khuê cầm đóa hoa tươi cười đáp trả:

– Dã quỳ nở cho em.

Khoa Trung cười nhận định:

– Em đã thuộc thơ rồi đó.

– Em chỉ thuộc câu này.

– Để anh đọc hoài cho em thuộc nhé!

Nói rồi, Khoa Trung ngân nga đọc bài thơ. Mẫn Khuê đọc theo anh.

2 người thơ thần ở đôi dã quỳ đến lúc sương chiều bàng bạc phủ giăng.

Trước khi chia tay, Khoa Trung dặn Mẫn Khuê:

– Ngày mai anh đưa em đến gặp bạn anh ở trung tâm cai nghiện nhé!

– Vâng. Nhưng em làm sao để gặp được anh ?

– Anh sẽ đến tìm em. Hiện giờ, em đang ở đâu ?

– Em ở nhờ nhà 1 ông làm than bạn với ông nội em.

– Em đưa anh lại đó cho biết.

– Cũng gần đây thôi. Đi anh!

Mẫn Khuê đi bên Khoa Trung. Không hiểu sao cô lại muốn cho con đường kéo dài ra mãi.

Những ngày ở Đà Lạt quanh lạnh lẽo, sự có mặt Khoa Trung như ngọn lửa sưởi ấm Mẫn Khuê...

Khoa Trung kể rõ về hoàn cảnh của Mẫn Khuê cho Tần Khương nghe rồi đề nghị với bạn:

– Mà y là bác sĩ trưởng của trung tâm cai nghiện, mà y hãy nhận Mẫn Khuê vào làm hộ lý để giúp cô ấy có việc làm và cô ấy sẽ giúp lại mà y.

Tần Khương nháy mắt với bạn:

– Mà y muốn nói đôi bên cùng có lợi đó hả ? Nhưng liệt cô Mẫn Khuê của mà y có biết làm hộ lý không ?

Khoa Trung hóm hỉnh giới thiệu:

– Cô ấy có thâm niên chăm sóc người bệnh đó... ông.

– Coi bộ mà y quảng cáo dữ nhỉ!

– Tao thông cảm cho hoàn cảnh của Mẫn Khuê. Cô ấy cần được giúp đỡ có chỗ nương thân vào có việc làm.

Tần Khương phân vân:

– Tao chỉ sợ làm hộ lý, tiếp xúc với người đang cai nghiện, cô ấy không chịu được.

– Không sao đâu! Mẫn Khuê chịu cực khổ vất vả được. Cô ấy chỉ ngán bọn bất lương và bọn nhà giàu hồng hách.

Tần Khương gật nhẹ:

– Nói chung ở trung tâm rất cần những cô hộ lý nhiệt tình chăm sóc người cai nghiện.

– Vậy mà hãy nhận Mẫn Khuê nhé!

Tần Khương pha trò:

– Người của ông gọi, làm sao tôi dám không nhận.

Khoa Trung vui vẻ bảo:

– Sáng mai tao sẽ đưa Mẫn Khuê đến, mà y sắp xếp công việc cho cô ấy.

Tần Khương mỉm cười:

– Gì mà gấp dữ vậy ông ?

Khoa Trung lý giải:

– Mẫn Khuê cần có công việc làm ngay, chứ đi theo mấy ông làm than, cực thân lắm.

– Tôi biết là ông đang lo cho cô ấy.

– Không gặp thì thôi, gặp thì phải lo chứ.

Nheo nheo mắt, Tần Khương bắt đầu châm chọc Khoa Trung:

– "Hữu duyên thiên lý" hay sao mà vừa ra Đà Lạt, ông đã gặp lại cô ấy ?

Khoa Trung gật đầu cười tán thành lời Tần Khương:

– Người nào mà Nguyệt lão đã xe cột, lão sẽ sắp xếp cho mình gặp.

Tần Khương gãi đầu vờ than:

– Ôi! Không biết Nguyệt lão xe cột tao với ai mà đến giờ vẫn chưa gặp ?

Vỗ vai Tần Khương, Khoa Trung động viên:

– Rồi mà sẽ gặp thôi. 1 cô bác sĩ đồng nghiệp hay là 1 tiểu thư... cai nghiện nào đó.

Tần Khương ré lên:

– Thằng quý! Tao ớn cai nghiện tận cổ đây này. Lo cho người ta cai nghiện được thì mình muốn ngắt ngư. Thôi, nói chuyện mà đi!

– Chuyện gì ?

– Thì mà với Mẫn Khuê - cô "dã quỳ" mới gặp lại đó.

Khoa Trung lắc nhẹ:

– Chưa có gì để nói đâu.

Tần Khương cười khì:

– Còn trong vòng bí mật, chưa thổ lộ công khai à ?

Khoa Trung tâm sự:

– Tao với Mẫn Khuê cùng cảnh ngộ ở chung 1 nhà, làm việc cho người khác.

- Thì càng hiểu nhau và thông cảm cho nhau.
- Trước mắt là lo cho Mẫn Khuê có 1 chỗ làm là tao mừng rồi.

Tần Khương cà rỡn:

- Rồi sao nữa ?

Khoa Trung cười nhẹ:

- Có gì đến thì sẽ tính nữa.
- Phải tính trước chứ ông.

Khoa Trung buông giọng triết lý:

- Người tính không bằng trời tính.

Tần Khương bật cười:

- Ôi! Nhà khoa học mà cũng tin mệnh trời nữa sao ?

Khoa Trung khẳng định:

– Thì ông trời sắp đặt tao mới gặp lại Mẫn Khuê đó. Cô ấy như đóa hoa quý đẹp hoang dại ngoài bờ suối.

Tần Khương trêu chọc:

- Nghe mày nói, tao muốn gặp ngay đóa hoa dã quỳ của mày.
- Rồi mày sẽ gặp. Mày nhận Mẫn Khuê vào trung tâm cai nghiện thì cô ấy sẽ làm việc chung với mày. Chỉ có tao là phải trở về sau chuyến công tác.
- Không muốn về thì mày ở đây làm việc luôn.
- Tao còn nhiệm vụ chăm sóc sức khỏe cho bà Trâm Anh.

Tần Khương quan tâm hỏi:

- Công việc thế nào ?

Khoa Trung ôn tồn đáp:

– Làm bác sĩ riêng cho bà quý tộc cũng lắm nhiều khê. Nhưng nói chung là có công việc để làm.

Tần Khương bồi thêm:

– Cũng như tao vậy. Công việc ở trại cai nghiện này cũng lắm nhiều khê. Đâu phải con nghiện nào cũng vui vẻ chịu cai.

Khoa Trung hóm hỉnh:

– Và mày làm cho họ chịu cai nghiện được thì mới tài.

Tần Khương chép miệng:

– Không biết hút chích làm chi cho khổn khổ.

– Có lẽ lúc họ hút chích, họ không biết đến hậu quả của nó.

– Có người biết nhưng vẫn thản nhiên đi vào con đường hút chích.

Khoa Trung nhận định:

– Nếu không có những kẻ vận chuyển buôn bán thứ chết người này thì họ đâu có cái để mà hút.

Tần Khương kết luận:

– Nói chung lỗi của người nhiều chứ không phải tại ai.

– Tao thì rất bực kẻ hút chích.

Đôi bạn bác sĩ nói chuyện mãi đến khuya, đủ các đề tài.

Khoa Trung yên tâm vì Mẫn Khuê đã có công việc làm ổn định ở trung tâm cai nghiện.